

РЕШЕНИЕ

№ 539

гр. Варна, 29.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

Членове: Мирела Огн. Кацарска
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Иванка Д. Дрингова Въззивно гражданско
дело № 20233100500550 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба вх. № 4251/19.01.2023г.** от Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ гр.Варна, ЕИК: 00000934421664 с адрес гр..Варна, бул."М.Л." №11, представлявано от Д.К.-Д.а, чрез гл. юрисконсулт С. Ц., срещу решение № 4167 от 30.12.2022г., постановено по гр. д. № 5758/2022г. по описа на ВРС, ХЛ-ти състав, с което въззивникът е осъден да заплати на В. Д. М., ЕГН *****, гр. Варна, ул. „Ц.К.“ ***, на основание чл.222, ал.3 КТ сумата от 5185,16 лева, представляващи неизплатено обезщетение при придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст след прослужени 10 години от трудовия стаж при един и същ работодател, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 09.05.2022г. до окончателното изплащане на задължението и на основание чл. 86 ЗЗД сумата от 1 279,11 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода 01.12.2019г. - 08.05.2022г.

Жалбоподателят намира обжалваното решение за незаконосъобразно, неправилно и необосновано, несъобразено с приобщения по делото доказателствен материал. Изразено е несъгласие с правния извод на първоинстанционния съд за наличието на хипотезата на чл.123, ал.1, т.7 от КТ. Според въззивника правото по чл. 222, ал. 3, изр. първо предл. второ от КТ възниква когато работникът или служителят е работил при същия

работодател и е придобил при този работодател 10 години трудов стаж преди прекратяване на трудовото правоотношение, без да е необходимо той да е бил непрекъснат.

Въззивникът твърди, че в хода на производството не е оспорил, че се дължи обезщетение на ищцата по чл. 222, ал. 3 от КТ, а е посочил, че спорът е концентриран само досежно размера му. В нарушение на материалния закон, съдът е приел, че в случая е налице универсално правоприемство между „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД - Варна /предходният работодател на ищеца/ и Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ при Община Варна /работодателят, при когото е възникнало правото на обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ/. Намира за установено по делото, че ТПО на въззиваемия със „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД - Варна е прекратено, считано от 01.02.2013г. и на същата дата е възникнало ново трудово правоотношение с ОП „Комплекс за детско хранене“ при Община Варна. Твърди, че ПМС № 31/11.02.1994г. се отнася само до учрежденията и звената на бюджетна издръжка и стопанските и търговски предприятия само с държавно участие. Не е съобразено, че по силата на приетото Решение № 577-9/ Пр. № 10 от заседание, проведено на 26,27.07.2012г., ОбС - Варна, е прекратил чрез ликвидация „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД – Варна, на основание чл. 154, ал. 1, т. 2 от ТЗ. Твърди, че ищецът не е имал един и същ работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, не е налице и универсално правоприемство по смисъла на чл. 123 от КТ. Общинското предприятие е структурна единица на Общината, която не разполага със самостоятелност и правосубектност, за разлика от търговското дружество. Наведени са и оплаквания, че неправилно е уважен и акцесорния иск по чл. 86 ЗЗД за заплащане на обезщетение за забавено плащане, като не е съобразено, че дори и да се приеме, че ответникът дължи на ищеца обезщетение по чл. 222, ал. 3, изр. първо, предл. второ от КТ в размер на още четири brutни трудови възнаграждения, то това задължение е без срок, липсва покана от въззиваемия, поради което и въззивникът не е поставен в забава за плащането му за период, предхождащ подаването на исковата молба. Отправеното искане е за отмяна на обжалваното решение и за присъждане на сторените разноски пред двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК не е постъпил отговор от насрещната страна по жалбата. В проведеното открито съдебно заседание процесуалният представител на въззиваемия оспорва въззивната жалба и намира, че не са основания за отмяна на обжалваното решение, което счита за правилно и законосъобразно.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявени от В. Д. М. срещу ОП „Комплекс за детско хранене“ - гр. Варна обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 222, ал. 3 от КТ и чл. 86, ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сумата от 5185,16 лева, представляваща неизплатено обезщетение при придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст след прослужени 10 години от трудовия стаж при един и същ работодател, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата

на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 1279,11 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху главницата за периода от 01.12.2019г. до 08.05.2022г.

Ищецът твърди, че от 01.08.1989г. до 01.02.2013г. и от 01.02.2013г. до 03.10.2019г. е работил на една и съща длъжност и на едно и също работно място, съответно в „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД, чийто капитал бил изцяло собственост на Община Варна, и в Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“. На заседание, проведено на 26-27.07.2012г. е взето с решение на Общински съвет-Варна за прекратяване чрез ликвидация общинското дружество, както и решение за създаване на ОП „Комплекс за детско хранене“. През 2019г. трудовото му правоотношение с ответното общинско предприятие е прекратено поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. В заповедта работодателят е посочил, че следва да се изплати на ищеца обезщетение в размер на 2592,58 лв. /две трудови възнаграждения/, на осн. чл.222, ал.3 от КТ. Ищецът счита, че случаят попада в хипотезата на чл.123, ал.1, т.7 от КТ, при което се запазва трудовото правоотношение, с промяна на работодателят, поради което трудовият му стаж не е прекъсван. Последният е повече от десет години, поради което му се дължи обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на шест брутни трудови възнаграждения, а не само две такива.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, в който е изразил становище за неоснователност на предявените искове. Не оспорва фактите по делото, вкл. наличието на трудово правоотношение между ищеца и „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД и Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“. Счита, че не е налице правоприемство между двамата работодатели на ищеца и последният не е имал трудово правоотношение с един и същ работодател. Навежда доводи, че при създаването на търговско дружество с общинско имущество се създава отделен правен субект, докато общинското предприятие е специализирано звено, организационно и структурно обособено в специализираната общинска администрация, което не разполага със самостоятелна правосубектност. По отношение на претенцията за заплащане на лихва изразява становище, че поради липсата на законоустановен срок за изплащане на обезщетението по чл. 222, ал. 3 КТ, същата следва да бъде поставена в зависимост от наличието на покана.

С обжалваното решение исковите по чл. 222, ал. 3 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД са изцяло уважени.

Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК и е действително, произнасянето съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно

разпореждането на чл.269, ал.1 изр.второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Варненският окръжен съд, с оглед наведените оплаквания и след преценка на събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не са спорни между страните по делото, а и от представените писмени доказателства се установяват следните обстоятелства: ищецът е работил като шофьор в „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД през периода от 01.08.1989г. до 01.02.2013г.; от 01.02.2013г. е работил на длъжност „шофьор“ в ОП „Комплекс за детско хранене“; със заповед № 34/04.10.2019г. е прекратено трудовото правоотношение между страните, считано от 04.10.2019г., на осн. чл. 327, ал. 1, т. 12 КТ – поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст; на ищеца е изплатено обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на 2592,58 лв.

От протокол № 10/26,27.07.2012г. от заседание на Общински съвет - Варна е видно, че е взето решение № 577-9 за прекратяване чрез ликвидация на „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД- Варна, а с решение № 578-9 от същото заседание е решено създаването на Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ – Варна, с предмет на дейност: Приготвяне на храна за деца от 10-месечна до 3-годишна възраст съобразно изискванията за рационално и диетично хранене в кърмаческа и ранна детска възраст за деца от неорганизирания контингент /непосещаващи детски ясли и яслени групи в ОДЗ/, осигурява транспорт и разнос на храната от майките[1]кухни до разливочните пунктове и от кухните на детските ясли до яслени групи в ОДЗ, оказване на методическо ръководство на детските ясли и яслени групи, осигуряване на квалифициран персонал; приет е правилник на Общинското предприятие; определен е и бюджета му.

От протокол № 10/04.08.2016г. от заседание на Общински Съвет - Варна е видно, че с решение № 450-4 са приети окончателният ликвидационен баланс към 18.07.2016г. на „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД-Варна, пояснителен доклад към баланса и отчет от ликвидатора на едноличното общинско акционерно дружество.

От доклада относно окончателната ликвидация от 15.07.2016г., изготвен от ликвидатора М.М. е видно, че при възникване на ОП „КДХ“, новото предприятие е нямало договори за обществена поръчка и не е можело да започне да работи и да храни децата на гр. Варна, поради което се наложило „ССД“ ЕАД- Варна /в ликвидация/ да работи до 31.01.2013г. „ССД“ ЕАД е работило като нормално дружество, а от 01.02.2013г. е освободен целия персонал, който е бил назначен в ОП „КДХ“ - Варна, с което не е прекъснала дейността относно храненето на децата. Към 20.08.2013г. ликвидаторът установил дължими и неплатени суми от ОП „КДХ“ – Варна към „ССД“ ЕАД-Варна на стойност 57491,39 лева за получени хранителни продукти, за получено работно облекло, за получени ГСМ, за получен амбалаж, материали, авточасти, резервни части, строителни материали, консумативи. Констатирани са и неизплатени наеми о т ОП „КДХ“ – Варна към „ССД“

ЕАД-Варна за ползване на ДМА /сградов фонд/. С решение на ОбС-Варна от 04.02.2015г. задълженията на ОП „КДХ“ – Варна към „ССД“ ЕАД-Варна са опростени.

Към месец юли 2016г. е изготвен окончателен ликвидационен баланс, който да бъде предложен на вниманието на ОбС-Варна за вземане на решение за приключване на ликвидацията. С приемо-предавателен протокол от 07.07.2016г. са предадени от ликвидатора на „ССД“ ЕАД /в ликвидация/ на Община Варна недвижими имоти, сред които помещения на детските кухни в гр. Варна, бул. „Ц.О.“ № 64 и ул. „Я.С.“ *** и помещението на бул. „М.Л.“ *** /където е регистриран и адресът на управление на ОП „КДХ“/, както и движими вещи. С приемо-предавателен протокол от 01.05.2016г. ликвидаторът е предал досиетата на напусналите „ССД“ ЕАД служители в периода от 2007г. до 2013г., ведно с опис.

Гореизложената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

За уважаването на иска по чл.222, ал.3 от КТ е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки: прекратяването на трудовото правоотношение, след като работникът е придобил право на пенсия и същият да не е получавал обезщетение на същото основание. Размерът на обезщетението се определя в зависимост от прослуженото време при работодателя, като обичайното е БТВ за срок от два месеца, а ако е работил повече от десет години - БТВ за срок от шест месеца.

По делото се установи, че в периода от 01.08.1989г. до 01.02.2013г. ищецът е работил по трудов договор в „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД /“ССД“ ЕАД/ - гр. Варна на длъжност „шофьор“, както и че от 01.02.2013г. е назначена като „шофьор“ в ОП „КДХ“ към Община Варна. Трудовото му правоотношение е прекратено на 04.10.2019г., на осн. чл. 327, ал. 1, т. 12 КТ – поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като със заповедта е разпоредено на ищеца да се изплати обезщетение по чл. 222, ал. 3 от ГПК в размер на две брутни месечни трудови възнаграждения.

Спорният въпрос между страните е дали размера на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от ГПК следва да е в размер на 2 БТВ, както е определил работодателят, или в размер на 6 БТВ, както твърди ищцата, претендираща доплащане на още четири БТВ.

Настоящият състав споделя изводите на първоинстанционния съд, че на ищеца се дължи обезщетението по чл. 222, ал. 3, изр. първо, предл. второ от КТ, а именно: увеличеният размер от 6 БТВ. В тази връзка съдът възприема изцяло приетото в решение № 477/12.07.2010г. на ВКС по гр. дело № 544/2009г. на IV г. о., според което в случаите, когато органът по закриване на предприятието, независимо дали предприятието има статут на юридическо лице или не с оглед специалните правила на КТ, е и органът по учредяване /откриване/ на новото предприятие и дейностите между новото и старото се припокриват и това е станало в кратък интервал от време, така, че основната дейност не е преустановена, то налице е форма на вътрешна реорганизация. В

хипотезите, когато в резултат на новата организация има промяна на работодателя, правоотношенията с работниците и служителите се подчиняват на правилата на чл. 123 КТ. Обратното разбиране би означавало, че органът по учредяване и закриване на конкретния работодател - предприятие може да използва разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 1 КТ за преуреждане на трудовите правоотношения чрез формално закриване на предприятие, което е злоупотреба с право и е нарушение на чл. 8, ал. 1 КТ. В решението е посочено, че от решаващо значение е да се изследва дали е преустановена /закрита/ за в бъдеще съответната дейност или тя продължава да съществува и се осъществява. В същия смисъл са решение № 12432/05.12.2003г. на ВКС по гр. д. № 579/2002г. на III г.о., решение № 442/08.09.2010г. на ВКС по гр.д. № 721/2009г. на IV г.о. и др.

В конкретния случай органът, който е взел решение за прекратяване чрез ликвидация на „ССД“ ЕАД, на осн. чл. 154, ал. 1, т. 2 от ТЗ по решение на съдружниците, респ. по решение на едноличния собственик на капитала – в случая Община Варна, и органът, взел решение за създаване /учредяване/ на новото предприятие Общинско предприятие „КДХ“, е един и същ – Общински съвет Варна. Дейностите между старото и новото предприятие са идентични – организация и осъществяване на хранене на децата в Община Варна на възраст между 10 месеца и 3 години. Това обстоятелство не е оспорено от ОП „КДХ“ към Община Варна, а същото се установява и от представения правилник на ОП „КДХ“, длъжностните характеристики на заеманите от ищеца длъжности в двете предприятия, както и от констатациите в доклада на ликвидатора на „ССД“ ЕАД – Варна. Цялата дейност на „ССД“ ЕАД е поета от ОП „КДХ“ – Варна, отдадени са под наем сградите и помещенията от значение за дейността на ОП „КДХ“ – Варна, включително детски кухни и офис, прехвърлени са от „ССД“ ЕАД всички необходими за новото предприятие суровини, материали, оборудване, резервни части. От 01.02.2013г. са прекратени трудовите договори с персонала на „ССД“ ЕАД – Варна и от същата дата са сключени нови трудови договори със същите лица, но вече като работници и служители в новото ОП „КДХ“ – Варна, без да има прекъсване на дейността по хранене на децата до 3 годишна възраст на територията на община Варна. По-късно задълженията на ОП „КДХ“ към „ССД“ ЕАД /в ликвидация/ са опростени по решение на кмета на Община Варна и не се е стигнало до връщане на част от отдадените под наем помещения.

Установеното обуславя извода, че дейността на закритото предприятие не само, че не е преустановена, а е поета от новосъздаденото общинско предприятие и всички работници и служители са назначени на работа в ОП „КДХ“, ползвайки същата производствена база, оборудване, суровини и материали. В случая хипотезата на чл. 328, ал. 1, т. 1 от КТ при прекратяване на трудовия договор на ищцата със „ССД“ ЕАД не е налице, независимо, че последното е търговско дружество и прекратяването му чрез ликвидация е предприето и проведено в съответствие с разпоредбите на ТЗ, а през 2016г. е заличено от ТР. Не е осъществено обаче закриване на предприятието, а извършеното се подчинява на правилата на чл. 123 от КТ. В случая е

хипотезата на ал. 1, т. 7 от цитираната разпоредба, при която е осъществена само форма на вътрешна реорганизация и вътрешно организационно преустройство на работодателя, но не и закриване на предприятие по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 1 от КТ, което по своята правна същност представлява окончателното и пълно преустановяване дейността на предприятието за в бъдеще, в какъвто смисъл са и разясненията в ТР № 5/2019г. на ОСГК на ВКС.

Следователно, през периода от 01.08.1989г. до 04.10.2019г. ищецът е работил последователно в „ССД“ ЕАД и в ОП „КДХ“, тоест той е работил при същия работодател през последните 10 години от трудовия си стаж, при което и при прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 04.10.2019г., поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, работодателят му дължи обезщетение в размер на шест брутни трудови възнаграждения, на основание чл. 222, ал. 3, изр. първо, предл. второ КТ, в размер на сумата от 7777,74 лева. Не е спорно, че на ищеца е изплатено обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ в размер на 2592,58 лева, поради което ответникът му дължи допълнително сумата от 5185,16 лева.

Като неоснователно се преценява възражението на ответника, че за разлика от търговското дружество с общинско участие в капитала, общинското предприятие е специализирано звено на Общината за изпълнение на дейности, финансирани от общинския бюджет и е част от специализираната общинска администрация, поради което и търговското дружество, прекратено с ликвидация и общинското предприятие, създадено с решението на ОбС-Варна от 2012г. са различни работодатели. По делото се установи, че чрез „ССД“ ЕАД и ОП „КДХ“, Община Варна е осъществявала и осъществява стопанска дейност, по смисъла на ЗОБС. Действително, между търговското дружество и общинското предприятие съществуват редица различия. Същественото по конкретния казус е, че през процесния период ищецът е работил при един и същ работодател по смисъла на т. 1 от § 1 от ДР на КТ, доколкото органът, който е взел решение за прекратяване чрез ликвидация на „ССД“ ЕАД – Варна, и органът, взел решение за създаването на новото предприятие ОП „КДХ“ е един и същ – Общински съвет Варна.

Неоснователно е и релевираното от въззивника оплакване, че първоинстанционният съд не е съобразил приетото в ПМС № 31/11.02.1994г., тъй като то се отнася до учрежденията и звената на бюджетна издръжка и стопанските и търговски предприятия само с държавно участие и посочените в ал. 2 и ал. 3 /ред. ДВ бр. 60/1996г. в сила от 01.02.1996г./ такива. От една страна цитираното ПМС е с последна редакция от 01.02.1996г., а ЗОБС е обн. ДВ бр. 44 от 21.05.1996 г., в сила от 1.06.1996г., а от друга – в разпоредбата на чл. 222, ал. 3 от КТ, в редакцията към датата на прекратяване на трудовото правоотношение на 06.11.2019г., подобно ограничение липсва. В случая, според ЗНА, КТ е нормативен акт от по-висш ранг в сравнение с постановлението на МС и следователно разпоредбите на Кодекса имат предимство. ПМС е имало значението към момента на обнародването и изменението му, в сила от 01.02.1996г., но същото не може да ограничава действието на норми от КТ към 04.10.2019г. и към настоящия момент.

С оглед изложеното, настоящият въззивен състав приема, че искът по чл. 222, ал. 3 КТ за заплащане на сумата от 5185,16 лева, представляваща остатък от дължимо парично обезщетение в размер на шест брутни трудови възнаграждения при прекратяване на трудовото правоотношение по трудов договор № 15/30.01.2013г., поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст от ищеца, като е работил при същия работодател през последните 10 години от трудовия си стаж, е основателен и подлежи на уважаване.

Основателността на главния иск обуславя необходимостта от произнасяне и по акцесорния иск за заплащане на обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва. Съгласно разпоредбата на чл. 228, ал. 3 от КТ, обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ се изплаща не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, като след изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. Задължението за заплащане на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ е срочно, поради което и длъжникът изпада в забава с изтичането на срока за изпълнение, без да е нужна покана от кредитора. В случая трудовото правоотношение на ищцата е прекратено, считано от 04.10.2019г., поради което обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ е следвало да бъде заплатено на ищцата в срок най-късно до 31.11.2019г. По делото липсват ангажирани доказателства, както и твърдения от въззивника, това да е сторено. Следователно, работодателят е изпаднал в забава, считано от 01.12.2019г. и за периода от тази дата до предявяване на иска – 09.05.2022г. дължи законната лихва, размерът на която не е спорен между страните.

Като е достигнал до идентични правни изводи, първоинстанционният съд е постановил законосъобразен и правилен съдебен акт, който следва да бъде потвърден изцяло.

Съобразно отправеното искане и с оглед изхода от делото, въззивникът следва да заплати на въззиваемия сторените разноски пред въззивната инстанция в размер на 1140 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение с вкл. ДДС.

Воден от горното, съставът на Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 4167 от 30.12.2022г., постановено по гр. д. № 5758/2022г. по описа на ВРС, ХЛ-ти състав, с което Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ гр.Варна, ЕИК: 00000934421664 с адрес гр. Варна, бул. „М.Л.“ №11 е осъдено да заплати на В. Д. М., ЕГН *****, гр. Варна, ул. „Ц.К.“ ***, сумата от 5185,16 лева, представляващи неизплатено обезщетение при придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст след прослужени 10 години от трудовия стаж при един и същ работодател, на основание чл.222, ал.3 от КТ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата

молба в съда - 09.05.2022г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 1 279,11 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане на главницата в размер на законната лихва върху главницата за периода 01.12.2019г. - 08.05.2022г. на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

ОСЪЖДА Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ гр.Варна, ЕИК: 00000934421664 с адрес гр. Варна, бул. „М.Л.“ №11 да заплати на В. Д. М., ЕГН *****, гр. Варна, ул. „Ц.К.“ *** сумата от **1140 лв. /хиляда сто и четиридесет лева/**, представляваща направените съдебно деловодни разноси пред въззивната инстанция, съставляващи заплатено адвокатско възнаграждение с вкл. ДДС, на основание чл.78, ал.3 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____